

— Изповѣдайте си грѣховеѣ! — заповѣда имъ бѣлиятъ човѣкъ. Децата започнаха да бѣбрятъ нѣщо.

После той ги въведе въ палатката си, накара ги да легнатъ на земята и съ едно парче памукъ имъ напудри лицата. Следъ нѣколко минути тѣ бѣха бѣли, сжщински бѣли деца.

Бѣлиятъ имъ даде да облѣкатъ по една негова риза, която прикриваше чернитѣ ржце, нозе и ги пра-

вѣше още по-смѣшни. Той едвамъ си сдържаше смѣха, като имъ подаваше малкото си походно огледало да се огледатъ. Децата се видѣха наистина бѣли и заскачаха отъ радостъ. Тѣ хукнаха да се похвалятъ на майкитѣ си. Подире имъ се насѣбра цѣлото село да ги гледа бѣли и така странно облѣчени, докато всич-

ки други бѣха голи. Децата бѣха щастливи и не обръщаха внимание на закачкитѣ.

Когато старитѣ негърки видѣха децата си бѣли, тѣ извикаха отъ ужасъ и горчиво заплакаха.

— Не, това не сж нашитѣ деца! — викаха тѣ! — и ридяха като предъ умрѣло. — Нашитѣ деца бѣха чернички, хубавички, а тия сж чужди деца, бѣли!

— Ние сме, мамо, протягаха ржце децата. Но майкитѣ не искаха да ги погледнатъ.

— Не ни трѣбватъ бѣли деца! А наоколо негритѣ се смѣха.

Децата се разплакаха. Майкитѣ не ги искаха бѣли.

И децата, съпроводени отъ вика на цѣлото село, се завтекоха пакъ къмъ бѣлия да имъ развали магията.

— Не може! — отвърна бѣлиятъ, като ги гледаше, какъ мигатъ съ напудренитѣ си клепачи.

Децата му обещаваха подаръкъ. Най-после бѣлиятъ се съгласи. Даде имъ да глѣтнатъ нѣщо горчиво и поиска вода. Той взе една четка и почна да

